

Budget en tiltrængt Aflastning ved at udskille fra Hjælpekassernes Arbejdsomraade den Del af det, der bør udskilles. Endnu skal jeg i denne Forbindelse tilføje, at jeg ogsaa finder det hensigtsmæssigt, naar Folketingsudvalget, i øvrigt i Forbindelse med den i Folketinget indførte Ændring i § 4, 2det Stykke, har optaget den Bestemmelse i § 12, at det aflagte Regnskab skal indeholde Oplysninger om, hvorvidt og i hvilke Tilfælde der er ydet Understøttelse ud over det i § 4 nævnte Maksimum, en Bestemmelse, som jeg opfatter saaledes, at den ogsaa omfatter de i saadant Omfang understøttede Personer paa over 55 Aar. Jeg gaar ud fra, at der ogsaa skal indeholdes Oplysninger om disse, hvad jeg i og for sig ogsaa kan tiltræde.

Jeg kommer saa tilbage til den første af de i Folketinget foretagne Ændringer, Ændringen i § 2, som jo har slettet den i det oprindeligt forelagte Lovforslag indeholdte Bestemmelse om, at højere Myndigheds Samtykke skal indhentes, for saa vidt det tilsigtes af Kommunekassen at yde Bidrag til Kommunens Hjælpekasse ud over et Beløb af 30 Øre pr. Indbygger i Kommunen. Denne Ændring tiltaler mig ikke. Under Debatten i Folketinget om denne Ændring erklærede Indenrigsministeren overensstemmende med sine Udtalelser her i Dag, at den havde ikke nogen nævneværdig Betydning. Den højtærede Minister vidste ikke noget Tilfælde, hvor det var blevet nægtet et Kommunalraad at yde Tilskud, og Bestemmelsen havde altsaa heller ikke, hævdede Ministeren, været til nævneværdig Gene. Jeg kan egentlig lykønske den højtærede Minister til derved at have argumenteret saaledes, at Ministeren har akkurat den samme Beføjelse og samme Adgang til her at genoptage Bestemmelsen som til i Folketinget at gaa med til at slette den. Nogen nævneværdig Gene har den ikke medført, det er altsaa i og for sig ikke noget stort reelt Spørgsmaal. Imidlertid kunde jeg meget vel tænke mig, at Bestemmelsens Opretholdelse i Loven kunde være i Hjælpekassernes egen Interesse, thi jeg kunde tænke mig, at Rigsdagen vilde være mere villig til at honorere eventuelt fremkommende Krav om forhøjet Statsunderstøttelse, naar den Bestemmelse findes i Loven, end hvis den ikke findes der.

Jeg kommer saa endelig til § 18, den i Folketinget indførte Paragraf om, at denne Lov træder i Kraft samtidig med Loven om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd. I Overensstemmelse med de to ærede Medlemmer, der allerede har haft

Ordet, føler heller ikke jeg mig tiltalt af den Sammenkobling af de to Lovforslag, som her tilsigtes. Det 1ste ærede Medlem for 8de Kreds (Johnsen) udtalte Forventning om, at Loven om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd vilde blive fremmet her i Tinget saa hurtigt som muligt, en Udtalelse, som jeg personlig hilser med Tilfredshed, fordi jeg for min Part er stemt for, at vi her i Tinget, saa snart ske kan, faar Spørgsmaalet om Understøttelse til Børn af Enker og Enkemænd ført til positiv Løsning.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg sluttelig skal udtale, at ogsaa mine Partifæller og jeg stiller os velvilligt til Lovforslagets behørig Fremme.

Vejstrup: Jeg glæder mig over de Udtalelser, der er fremkommet fra de ærede Medlemmer, der har haft Ordet som Ordførere for de forskellige Partier her i Salen, fordi det forekommer mig, at dette Lovforslag maa henregnes til den Klasse af Love, man indbefatter under Begrebet human Lovgivning. Dette Begreb har gennem en Aarrække været stærkt om-disputeret, det har, om jeg saa maa sige, været et Stridens Æble mellem Partierne indbyrdes, saavel her i Rigsdagen som ude omkring i Befolkningen. Man har fra mange Sider fremhævet, at der ved en fortsat Udvidelse af den humane Lovgivning var Fare for, at Selvopholdelsesdriften og Energien hos de enkelte Individuer skulde svækkes. Det forekommer mig imidlertid efter de Udtalelser, der er fremkommet i Dag, at Stillingen er, om jeg saa maa sige, lutter Velvillie overfor denne Sag. Jeg har hørt fra adskillige Sider fremhævet, at man i højere Grad maatte appellere til den private Godgørenhed, og at man aldrig skulde lade det offentlige være godgørende. Jeg er ikke enig i denne Betragtning, fordi det forekommer mig, at der er adskillige Brøstindenfor vore Samfundsforhold. Der er adskillige Steder, hvor man kan sætte Fingern og sige: Her er ikke den Retfærdighed gennemført, man kunde naa, ganske specielt hvad Skattespørgsmaal angaar. Det forekommer mig, at hvor Retfærdigheden hører op, har man kun Godgørenhed at sætte i dens Sted. Det er da ogsaa anerkendt paa et tidligere Tidspunkt. Der er især to Klasser i vort Samfund, overfor hvilke det offentlige bør vise Godgørenhed, det er dem, hvem Alderen har berøvet deres Arbejdsevne, og de syge. Med Hensyn til de førstnævnte har vi jo den saakaldte Alderdomsunderstøttelseslov, men med Hen-